

BAŞARISIZLIĞIN OLMADIĞI OKUL (William Glasser)

William Glasser 1925 doğumlu.Kaliforniya’lı.Psikiyatrist.

1960 larda,okullarda ‘Gerçekliklik Terapisi’nin ilke ve tekniklerini denerdi.

Gerçekliklik Terapisi’nde temel ihtiyaçlar sevgi ve özgüvendir. Ve iki tür başarısızlık vardır: Sevgide başarısızlık, özgüven kazanmada başarısızlık.

Sevgi ihtiyacını okullar karşılayamaz. Ama öz güven konusuyla okullar ilgilenmelidir. Başarısızlık döngüsünü okullar kırabilir. Başarılan iş başarısızlık duygusunu yıkar.

Gerçekliklik Terapisi pratik ve etkileşime dayalı bir terapi. Kuramın temel amacı bireyin kendi davranışlarının sorumluluğunu yüklenmesi.

Glasser’e göre insanlar dışsal etkilerin kurbanı olduklarını düşünmek yerine kendi davranışlarının sorumluluğunu aldıklarında davranışlarında önemli değişimler meydana gelir.

Glasser’e göre okullardaki asıl sorun başarısızlık. Hayatın önemli bir döneminde yaşanan başarısızlık ileriki yıllara yansır. Başarısız bireyler toplum için sorundur. Başarısız çocukları özel okullarda eğitmek Glasser’ göre yanlış. Heterojen sınıfların hem başarılı hem de başarısız öğrenciler için daha motive edici olduğunu düşünüyor.

Başarısızlık konusunda çocuğun geçmiş başarısızlıklarını bilmemenin faydalı olduğunu söylüyor Glasser. Çocuğun şu andaki durumuna bakmayı öneriyor. Tüm öğrenciler potansiyel başarılı olarak kabul edilmelidir.

Çocuktan davranışını değiştirmesi için yol seçmesi istenir. İyi bir yol bulamıyorsa öğretmen alternatifler sunar. Böylece çocuk davranış planlaması yapar. Sorumluluk ancak durum değerlendirmesi yaparak alınır ve anaokulundan itibaren verilmelidir. Böylece çocuk daha az kural ve cezaya ihtiyaç duyar.

Davranışını değiştirme konusunda sorumluluk alan çocuk bu kararını izlemezse özrü kabul edilmez. Sonuçlara katlanmalıdır. Bu disiplindir. Ceza değildir. Yeni bir plan yapıp uygulama kararını verdiğini söyleyene kadar cezası kaldırılmaz. Öğretmen yerine getirilmemiş bir vaat için özür kabul etmemelidir.

Başarısızlığın nedenleri ezberci eğitim, öğrendikleriyle yaşam arasında bağlantı kuramamaları, okulların yaratıcılığı ve sanatı desteklememesi, düşünmeyi- öğrenme heyecanını teşvik etmemesi ve ölçme değerlendirmenin çan eğrisi, testler, ödevler, notlardır.

Gerçeklik Terapisi eğitime uygulandığında yalan söyleme olmaz. Çocuklara yalan söyleten başarısızlık ve değerlendirme sistemidir.

Başarılı öğrenciler için ödevler, testler zaten sorun değildir. İyi bir nota ulaşmak kolaydır. Başarısız öğrenciler ise bu platformda başarılı olmanın yolu yoktur.

Notla değerlendirme değil ana hatları belirlenen bir raporlama sistemi olmalıdır. Başarısızlığın olmadığı bir sistemde öğrenciler zor dersleri denemeye cesaret ederler.

Kitabın yarısından itibaren William Glasser okul deneyimlerini anlatır. Gerçeklik Terapisinin önemli bir unsuru olan sınıf toplantılarından örnekler verir. Açık uçlu toplantılardır. Toplantılarda gündem ihtiyaca göre belirlenir. (Örneğin: Okulda kiminle oynamak istersin? Zorbalık eden bir çocuğun sorunu nedir? Arkadaş nedir?)

İlkokulda günde bir kez, ortaokulda haftada iki kez toplantı önerir. Bu toplantılardaki katılımları özgüven geliştirme yolu olarak gösterir.

Sınıf toplantılarında öğretmen edilgendir. Düşünme, tartışma, sorun çözme ortamı yaratılarak farkındalık kazandırılır.